

EZÜST ÉS SKARLÁT

írta: James S. A. Corey

illusztrálta: Joe Corroney és Brian Miller

fordította: Vladek

- Seddia Chaan – ismételte az ör papíron szereplő nevet.

– Igen – hazudtam.

Visszaadta a papírt, majd biccentett egyet hatalmas, zöldesszürke fejével, és félreállt. Megpróbálkoztam egy hűvös, udvarias mosollyal; azzal a fajtával, amelyet egy magas rangú fegyvergyáros villantana egy klub kidobójára, gondoltam én. A hőség és a paradús levegő után egy hűvös, száraz helyen találtam magam, mintha egy másik világba csöppentem volna. Oolan egy úszó város volt a nyílt tengeren, hidakkal összekötött és csatornák által elválasztott épületekkel, és folyamatosan változó felépítéssel. Ebben a hónapban az áramlatok észak felé sodorták, majdnem a bolygó egyenlítőjéig. A következőben talán délnek sodródik majd egészen addig, míg nem koccannak jégtömbök a házak alapzatainak, és nem lepi be hó a hidak korlátait. Addigra a terveim szerint már ismét a lázadó flottával leszek, egy leszállított csomaggal és legutóbbi álszemélyiségem halványuló emlékével a hátam mögött. Ha holnap még mindig Oolanon leszek, akkor az azt jelenti, hogy valami váratlan dolog történik.

Az eddigi tapasztalataim alapján bármi lehetséges.

A privát klub egyetlen kör alakú helyséből állt, melynek külső falán három méter magas ablakok sorakoztak. A terem középpontját magánszobák foglalták el, valamint liftek, amik a felsőbb szintekre vezettek. A levegőt bith hárfa felvételtől játszott zenéje töltötte be, mely annyira tiszta hangzású volt, hogy szinte már valóságosnak hatott. A hatalmas ablakokon túl a város megemelkedett, elmozdult, visszasüllyedt, majd ismét felfelé emelkedett, ahogy az óceán hullámain ringatózott. Egy tucatnyi színes suhanó zúgott végig a csatornában, ember és quarren sofőreik pedig láthatóan azon versenyeztek, melykőjük a vakmerőbb pilóta. Az alsó szegélyénél fogva lejjebb húztam a zakómat, és hétköznapi módon végigtekinttem a klub nagyjából tucatnyi vendégén, akik az asztaloknál ültek, vagy a kanapék egyikén heverésztek. A személy, akit kerestem, egy idős ember férfi volt, és eddig csupán egy hologramokat láttam róla. Hanyagnak tettetett mozdulattal megérintettem az adóvevőmet.

– Elfour?

– Asszonyom – jött a droid mély, karcos hangja.

– Mennyire tudhatjuk biztosan, hogy itt van?

– Kilencvenhat százaléknaira.

– Rendben, akkor fejtsd ki nekem azt a maradék négy százalékot.

– A tábornokot talán leleplezték, és az, aki a hajójával leszállt ide az atmoszférából lehet, hogy csak egy impostor volt – felelte az őrdroidom. – Gondja akadt odabent, asszonyom?

– Csak próbálom megtalálni őt. Teszek egy újabb kört – mondtam, és bontottam a kapcsolatot. Seddia Chan, a Salantech Cooperative biztonsági mérnöke egy hozzá hasonló, egykor a hadseregben szolgáló személy metsző, tanulmányozó mozdulataival és közömbös tekintetével masírozott volna fel alá a teremben. Mióta őt személyesítem meg, azóta én is így teszek. Egy felszolgálódroid lebegett oda hozzám, és gondosan megtervezett hangján megérdeklődte, hogy hozhat-e valamit inni. Seddia Chan nem iszik alkoholt, ezért egy teát rendeltem. Az asztaloknál és kanapékon ülő nők és férfiak udvarias és távolságtartó pillantásokkal méregettek,

Ezüst és skarlát

melyekből akkor is tudtam volna, hogy épp a Birodalom szívében vagyok, hogyha bekötött szemmel ébredtem volna fel itt.

Már hónapokkal korábban is nekiláthattam volna a küldetésnek, ha az egyik birodalmi politikai börtön igazgatója nagyobb együttérzést tanúsított volna néhány fogva tartottja iránt. Hetekbe telt utolérni, mivel ő nem egy birodalmi igazgató volt, valamint egy börtön se volt a környéken, ráadásul Cascaan tábornok nem is nagyon rokonszenvezett a lázadással. Azonban eltekintve attól, hogy minden egyes információ a legapróbb részletekig téves volt, a dolgok egész jól alakultak. Követtem Cascaant az Entiia rendszerbe, az Oolanon rátaláltam a titkolt szeretőjére, és kezdődhetett is a tárgyalás kettőnk között. Az egész folyamat épp annyira volt biztos és biztonságos, mintha egy verdoriai tűzpatkányt egyensúlyoztam volna az orrom hegyén, mégis sikerült megoldanom mindent, kivéve az utolsó részt, a tényleges találkozót és a cserét.

Már a harmadik körömet róttam a teremben, és már majdnem végeztem a csésze teámmal, amikor megpillantottam őt. Ott ült egyedül egy kicsi, magas asztalnál, majdnem szemben az egyik ablakkal. Az egyik kezét a szájához préselte, miközben tekintetét a csatorna túlsópartján álló, csillogó kristály és ezüstsínben játszó épületre szegezte. Amint kiszúrtam, máris megbocsátottam magamnak, amiért nem ismertem fel őt azonnal. Minden képről, amit róla láttam egy egyenes tartású, felszegett állú, ragyogó fekete szemű és kihívó tekintetű férfi nézett vissza rám, azonban az, aki az asztalnál ült, nem ilyen volt. A bőre szürke, hamuszín árnyalatú volt, a szemei pedig nedvesek és csipásak. Amikor másik ülés helyzetbe helyezte magát láttam, hogy rejtőzik még erő a testében, ám amikor mozdulatlan maradt úgy nézett ki, mintha valakinek a nagyapja lett volna.

A munkám során az árulók minden fajtájával találkoztam már, az olyanoktól kezdve, akik rettegettek attól, hogy elkaphatják őket, egészen az olyanokig, akiket szinte már felizgatott a tudat, hogy kitolhatnak azokkal, akiknek az ő elfogásuk a munkája. Az asztalnál ülő férfi azonban egyik típusba sem tartozott. Olyannak tűnt, mint aki már belebetegedett mindebbe. Rossz hír. Magamra öltöttem Seddia Chaan hűvös mosolyát, és belekezdtem.

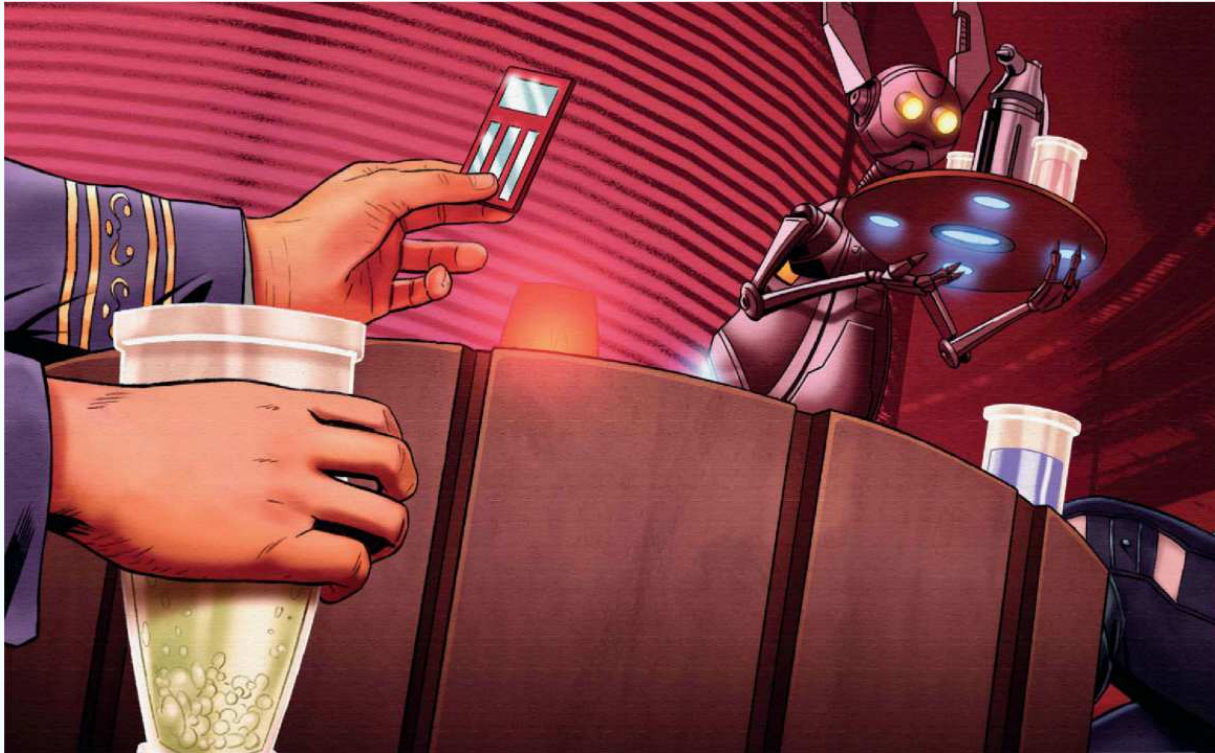
- Asszonyom? – szólalt meg L4-3P0.
- Minden rendben. Megtaláltam.
- Akadt egy másik problémánk is. Egy sikló landolt a torony tetején lévő leszállópályán. A regisztrációs adatok szerint Nuuiian Sulannis magánjárműve.
- Talán ő is klubtag itt – mondtam, nem is lassítva a lépteimen.
- Annak az esélye, hogy egy, a tábornok után nyomozó birodalmi vallatótiszt érkezése a találkozó helyszínére csupán a véletlen műve lenne...
- Vicceltem, aranyom. Kösz, hogy figyelmeztetted. Ha képes vagy rá, akkor beszélj a klub számítógépes rendszerével, hogy próbálja meg lelassítani őt. Gyors leszek.
- Igenis, asszonyom.

Belecsusszantam a Cascaannal szemben elhelyezkedő székbe. Felnézett, és egy pillanatig meglepetés fénye csillant a szemében, aztán lassan bánatos mosolyra húzta a száját.

- Maga Hark, igaz?
- Igen, uram – mondtam.
- Egy férfira számítottam.
- Ez egy elég gyakori előítélet – feleltem. – De nem veszem magamra.

Előhúztam egy kreditchipet a zakóm zsebéből, és az asztalra helyeztem. A fekete asztalnak köszönhetően az ezüst chip világosabbnak tűnt, mint amilyen valójában volt. A tábornok összevont szemöldökkel tekintett le rá, majd elővett a zsebéből egy vörös zománccal bevont memóriakristályt. Vártam, arra kényszerítve a testemet, hogy lazuljon el és maradjon nyugodt, mialatt végigkúszott a gerincemen tudat, hogy a fővallató épp most landol a hajójával öt emeletnyivel a fejem fölött.

– Gondolom azon vannak a tervek, amikről beszéltünk – mondtam, próbálván hétköznapi hangzani, de egyben fenntartva az érdeklődésem látszatát.

A tábornok összevonta szemöldökét, és ezzel egyidejűleg bólintott. Hüvelyk- és mutatóujjainak szorítása a memóriakristályon cseppet sem enyhült. Az volt az érzésem, hogyha ki nyúlnék érte, akkor elrántaná előlem. Amikor megszólalt, a hangja halk és precíz volt.

– Árult el már valaha bármit is?

Éreztem, ahogy a szívem lecsúszik a gyomromba. A szívnek az ilyesfajta, utolsó pillanatban történő páfördulása mindig is egy kockázatos pont volt az ehhez hasonló küldetések során. Általában mindig sikerül úgy beosztanom az időmet, hogy legyen egy pár órám részeggé és érzélgőssé itatnom a célpontot; eléneklek vele néhány dalt a dicsőségről és az elvesztett szerelemről, és megadok neki bármilyen fogódzót és vigaszt, amire szüksége van, csak hogy nyélbe üsse a cserét. Ez viszont most nem egy ilyen alkalom volt. Ha most elutasít, akkor az újgenerációs csillagrombolók tervei úgy illannak el, akár a füst az ököl összezárt ujjai közül. Ráadásul valószínűleg meg fognak ölni. Nem ez a fajta végkimenetel volt az, amit célul tűztem ki magam elé.

– Igen, de nem volt könnyű – válaszoltam. – Mindig megvoltak az okaim.

– Na és megbánta őket? Az árulásait?

– Nem.

A tenyerébe ejtette a memóriakristályt, és összezárta körülötte az öklét. Könnyek csillogtak a szemében. Más körülmények között kevésbé találtam volna ennyire feleslegesnek ezt a gesztust.

– A Császár hű alattvalója voltam. Engedelmeskedtem a parancsnokaim utasításainak. Azt mondtam magamnak, hogy rendet teremtünk a galaxisban, mert ők is ezt mondták nekünk. Mégis ki voltam én, hogy kételkedjek ebben?

Előrehajoltam, és gyengéden a csuklójára helyeztem a kezem.

– Megértem – mondtam.

– Ha megtesszük ezt a dolgot – mondta Cascaan -, akkor több ezernyi katona haláláért lesz felelős.

Ezüst és skarlát

– És ha nem tesszük? Hányan fognak meghalni akkor, ha lefűjjük az egészséget? És katonák lesznek-e az áldozatok, vagy pedig olyan ártatlan polgárok, akik véletlenül épp olyan bolygón élnek, amelyről a Császár úgy véli, nem tanúsít felé elég tiszteletet?

– Senkinek sincs ezekhez hozzáférése. Amint kikerülnek, tudni fogják, hogy én tettem. Meg fognak ölni miatta.

Az ujjai nem engedtek a szorításukból. Taktikát váltottam. Levettem a kezemet a csuklójáról, és megérintettem az ezüst chipet.

– Elég pénz van itt ahhoz, hogy biztonságba juthasson. Eltűnhet a Peremen, találhat magának egy csendes zugot, felvehet egy új nevet. Egy új arcot. Nem esik majd bántódása.

– Úgy véli, Hark? Na és a lelkiismeretem már nem is számít?

Ne siettesd őt, mondtam magamnak. *Már így félúton jár, és ha siettesed, akkor meg is fog rekedni ott.* Vettem egy mély levegőt, majd miközben lassan kieresztettem, ellazítottam a vállaimat, és enyhítettem az arckifejezésem. A baloldalomon a felszolgálódroid felsípolt, meghozva az újabb csésze friss teámat. Odakint a város emelkedett és süllyedt.

Talán ha két percem maradt.

– De, persze, hogy számít – mondtam. – Kezdem úgy érezni, uram, hogy valamit el akar mondani nekem.

– Tudja, én vezettem a rajtaütést a Buruunin ellen.

– Tudom – feleltem. – Olyan embereket vesztettem el a támadás során, akik fontosak voltak a számomra.

– A városok védtelenek voltak – mondta. – Amikor megkaptuk a parancsot a bombázásra, tudtam, hogy el kellene árulnom a Császáromat. A Birodalmamat. Az a sok halál nem teremtett rendet. Csupán félelmet. Tévedtek.

– Mégse fújta le a támadást – mondtam, jóval élesebben, mint azt szerettem volna. Ő azonban nem ingott meg, és a szorítása a tervek körül sem vált szorosabbá.

– Azzal nem értem volna el semmit. Kivégeztek volna, és a másodtisztem adja ki a parancsot helyettem. A fegyelemsértés a legostobább módja a halálnak. Becsületes vagyok, de nem ostoba.

Körülbelül másfél percem volt még. Ez így nem alakult valami jól.

– Utána már – folytatta Cascaan tábornok – mindenki hajlandó volt együttműködni velünk. Ott sírtak és nyivákkoltak minden felállított helyőrség előtt, és azt mondták, információik vannak eladásra. A lázadókról, azokról, akik segítik őket, vagy hogy hol rejtegetik a fegyvereiket. Néhány kreditért még a saját anyjukat is feladták volna.

– El voltak keseredve – mondtam. – Féltek.

Egyenesen rám nézett. Eddig észre sem vettem, hogy kerüli velem a szemkontaktust. Akkora fájdalom volt a tekintetében, amitől elakadt a lélegzetem. Jó ideje dolgoztam már beépített ügynökként, és egy ponton a pályafutásom során hajlamos lettem volna úgy tekinteni a Cascaanhoz hasonló férfiakra, mint egyfajta arctalan ellenségre. Hát, most itt volt előttem az arc, és közletről sem emlékeztetett egy szabályokhoz ragaszkodó katonai vezető arcára.

Ezüst és skarlát

– Én is elkeseredett voltam – mondta lágyan. – Én is féltém. Olyanná vált, mint azok az emberek, akiket korábban megvettem, Hark. Pénzért cserébe árulom el a belém vetett bizalmat. A biztonságomért cserébe. Azért a gyönyörű hazugságért cserébe, hogyha megkötöm ezt a sátáni üzletet, azáltal jobb ember leszek.

– Ők egy bolygó méretű katonai támadás menekültjei voltak, maga pedig az egyik legnagyobb hatalommal bíró személy a Birodalomban – mondtam. – Nekem nagyon úgy tűnik, hogy a maga kicsit különbözik az övéktől.

– És ettől talán jobban kellene éreznem magamat? Vagy rosszabbul?

– Jobban – feleltem, leginkább azért, mert ettől a választól tűnt a legvalószínűbbnek, hogy sikerül kitárnom az ujjait. Az tűnődtem, hogy ha hirtelen előrelendülnék, és sikerülne kikapnom a kezéből a terveket, vajon képes lennék-e eljutni az ajtóhoz még azelőtt, hogy valaki rám vetné magát. Nem valószínű. És azt hiszem, azzal se lennék előrébb, ha elárulnám neki, hogy egy birodalmi épp úton van ide, hogy letartóztasson mindkettőnket.

– Ezzel nem értek egyet – mondta a tábornok. – Ez egy alantas üzlet. Én jobban járnék vele, mint ők. Nem fogadom el a pénzét.

Kihúzta magát. Az adóvevőm felcsipogott. Elfintorodtam, majd megérintettem.

– Nem épp a legjobbkor, Elfour. Épp valaminek a közepén tartok.

– Asszonyom, én megtettem mindent, amit csak tudtam. A helyzet... immár az ön figyelmét is megköveteli.

Cascaan szétnyitotta a markát. Az ablakon beszűrődő fény megcsillant a vörös felületen; úgy ragyogott, mintha egy maroknyi vért tartana a tenyerében. Tekintetemet a klub középső részét elfoglaló magánszobák és liftek sötét falára szegeztem.

Itt az ideje a C-tervnek.

– Szavát ne feledje – tartottam fel az egyik ujjamat. – Rögtön visszajövök.

Elindultam a liftek felé, közben végig gondoltam minden lehetséges végkifejletet és azt, hogy milyen hatással lehetek a kimenetelükre. A felszolgálódroid sietett oda hozzám azt gondolva,

hátha szükségem van valamire a téámhoz, de egy intéssel elhessegettem. Képtelen voltam megmondani, hogy vajon az adrenalinnak köszönhető-e a határozatlanságom, vagy hogy csupán egy szokásosnál nagyobb hullám szaladt-e át a város alatt.

Ezüst és skarlát

– Elfour – szóltam bele az adóévőmbé. – Tudod, merre van?
– Sulannis vallatótiszt jelenleg a liftben tartózkodik, és épp a fő szint felé tart, asszonyom.
– Le tudjuk állítani a liftet?
– Egyszer már megtettem, asszonyom, de a biztonsági felülbíró kódját használta. Ki vagyok zárva.

Megoldások tömkelege özönlött az agyamba, de gyorsan el is vettem a nagyrészüket. Egyrészt, így legalább nem kell olyan sokat végiggondolnom, másrészt pedig csak azok maradtak meg, amiket szeretek alkalmazni. Már félúton jártam a középpont felé.

– Melyik lift az övé?

A jobbomon kinyílt az egyik liftajtó, és egy quarren nő lépett ki rajta. Nem Sulannis volt az.

– Elfour, melyik az ő liftje?

– Megnézem.

– Minél előbb, annál jobb.

– A hatos.

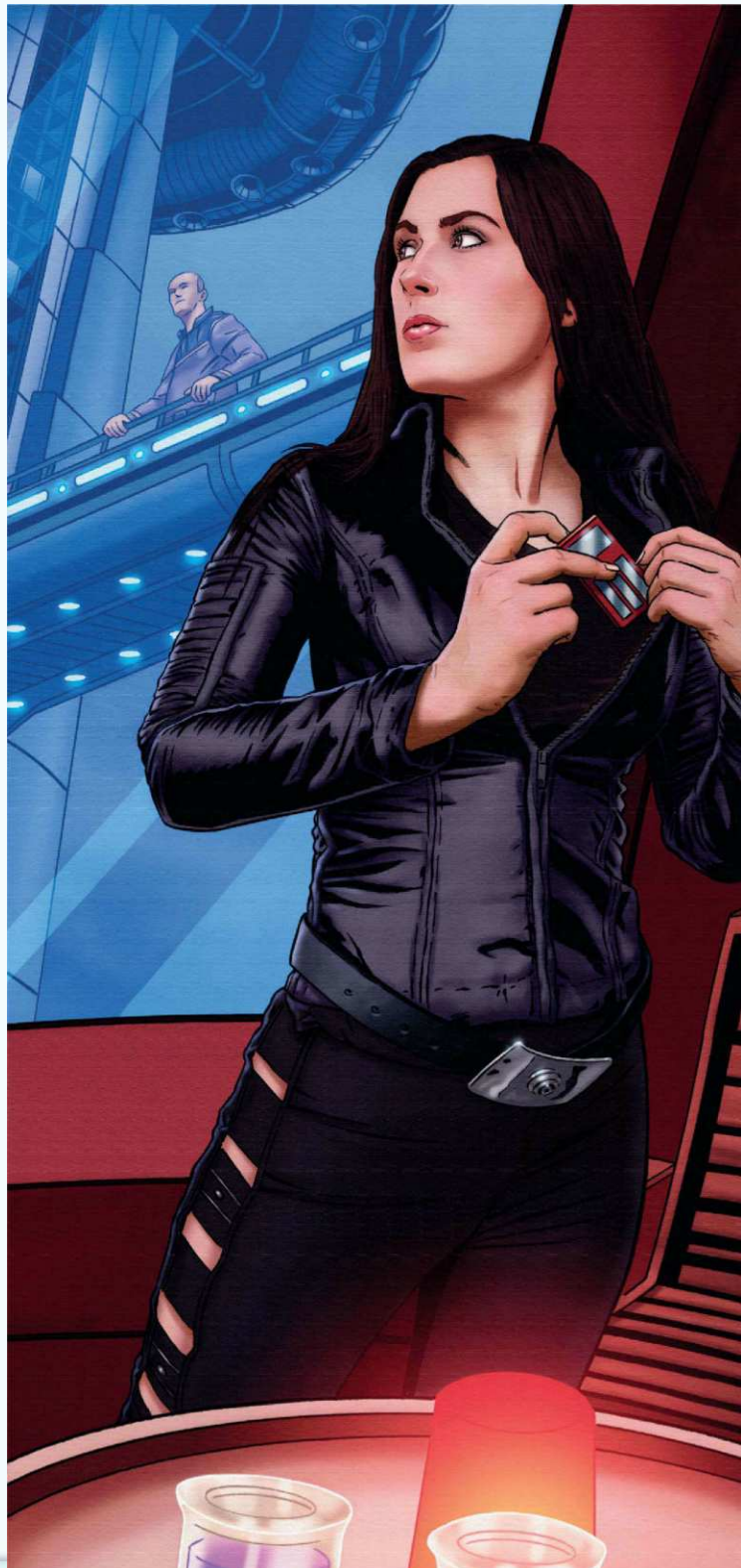
Bal felé vettem az irányt, nem futottam, de megszorítottam a lépteimet. A lehetőségeim egyre gyorsabban fogytak. A réműlet fémes ízét éreztem a számban, de ügyet sem vettem rá.

A liftajtók sötét felülete tükörsima volt. A róluk visszaverődő tükörképem nyugodtnak, kimértnek, és talán egy kicsit unottnak tűnt. Már csak pár másodpercre voltam attól, hogy átlépjem a biztonságos és a túl késő közötti határvonalat. Az ajtószárnyak megremegtek, és szétcsusszantak. Nuuian Sulannis ott állt a fülkében; fekete ruhája elnyelte a ráeső fényt, mintha csak fekete lyukak anyagából szótték volna. Már kiszült kilépni a liftből, de én elé léptem, majd megpróbáltam kitérni előle, akárcsak ő énelőlem, és így egyfajta kisebb kínos táncot lejtettünk egymással. Haragos tekintete még egy keeb bogár páncélját is képes lett volna megrepeszteni.

– Elnézést – mondtam. Aztán:

– Nem maga Sulannis vallatótiszt?

Még volt annyi ideje, hogy meglepődjön, mielőtt egy rúgást mértem volna a medencéje fölé. Úgy terveztem, hogy a rúgás ere-

Ezüst és skarlát

jétől hátrátáncorodik majd, és így is lett. A lift ajtói becsukódtak, én pedig átcusszantam közöttük, miközben ő visszanyerte az egyensúlyát. Az irányítópanelen megnyomtam a leszállópályához vivő gombot.

A zárt térben való küzdelem – különösen akkor, ha az ellenfél nagyobb nálam – birkózó technikákat igényelt. Egy könyökhajlati fogással kezdtem, de hatalmas szerencsével és ugyanannyi nyers erővel sikerült leráznia magáról. Kétszer bordán vágott, de a lift zárt tere megakadályozta, hogy nagyobb erőt vigyen az ütéseibe, lehetőséget adva nekem, hogy egy lábsöpréssel a földre döntsem. Amint a karjaimat a nyaka köré fontam, vége volt, de túl sokáig fuldoklott, borzalmas másodperceket okozva. Amikorra végre elernyedtem alattam, már a leszállópályánál voltunk. Ismét megnyomtam a vezérlőt, hogy visszajutasson minket a főszintre, mielőtt valaki meglátná az öntudatlan birodalmi vállalatotiszt fölött terpesztő fegyvermérnököt.

Egy dózis altatót rejtettem a cipőmben. Beadtam Sulanninak, majd megállítottam a liftet a harmadik emeleten, és bevonszoltam a birodalmi a női mosdóba, ott pedig betámasztottam őt az egyik fülkébe. Az egész nem tartott tovább öt percnél.

Útközben lefelé megigazítottam magamon a ruhámat, kisimítottam rajta a redőket miközben azon törtem a fejemet, hogy vajon milyen hízelgéssel fogom tudni visszacsábítani a tábornokot az alkuba. Amint a lift ajtói kitárultak tudtam, hogy ennyi volt. A kis asztal melletti szék üresen állt. Cascaannak nyoma sem volt. Ahogy közelebb értem, láttam, hogy a csésze teámból vékony gözcşik kígyózik az ég felé. Csalódottságot, haragot és elégedetlenséget éreztem, de ezeken kívül volt még valami más is. Az agyam egy része azt sugallta, hogy valami hiányzik. Ez nem az aminek tűnik.

– Asszonyom? – szólított meg L4-3P0 az adóvevőn keresztül. – Minden rendben van?

A fekete asztalon ott ragyogott az ezüst chip, Cascaan fizetsége, mellette pedig ott hevert a vörös energiakristály. Se a terveket, sem pedig a pénzt nem vitte magával. Tisztában volt vele, hogy el fogják kapni, és én nem tehetek ez ellen semmit. Amikor felnéztem, ott volt. Az ablakon túl, nekem háttal sétált a csatorna fölött átívelő hídon. A tartása egyenes és büszke volt, a fejét felszegte. Most először tűnt ugyanannak a férfinak, mint akit a hologramon láttam. Egy harcosnak, aki készen áll a küzdelem. Aki készen áll a halálra.

Felmarkoltam az ezüst és vörös színű tárgyakat, és zsebre vágtam őket, mielőtt megérintetem volna az adóvevőmet.

– Ideje távozni. Izzítsd be a suhanót, és irány vissza a hajóhoz. El kell tűnnünk innen, mielőtt Sulannis magához térne.

– Igenis, asszonyom – mondta a droid. – Megkérdeztem, hogy végül sikerült-e megszereznie, amiért idejött?

– Igen, sikerült.

– És a tábornoknak?

Cascaan elérte a híd túlsó oldalát, majd jobbra fordult, és eltűnt a látóteremből.

– Neki is. 🚫